

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Kodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yehezkel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

י ל ק א ל

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

י ח ז ק א ל ה ו

כָּל-עוֹבֵר: (טו) וְהִיָּתָה חֲרָפָה
וּגְדוּפָה מוֹסֵר וּמְשֻׁמָּה לְגוֹיִם
אֲשֶׁר סְבִיבוֹתָיִךְ בַּעֲשׂוֹתַי בְּךָ
שֹׁפְטִים בְּאֵף וּבְחֶמָה וּבְתַכְתּוֹת
חֶמְדָּה אֲנִי יְהוָה דְּבַרְתִּי:
(טז) בַּעֲשֵׂתִי אֶת-חֲצֵי הָרֶעִב
הָרָעִים בְּהֵם אֲשֶׁר-הָיוּ לְמִשְׁחִית
אֲשֶׁר-אֵשְׁלַח אֹתָם לְשַׁחֲתֶכֶם
וְרֶעִב אֶסֶף עֲלֵיכֶם וּשְׁבַרְתִּי לָכֶם
מִטֶּה-לֶּחֶם: (יז) וּשְׁלַחְתִּי עֲלֵיכֶם
רָעִב וְחַיָּה רָעָה וּשְׂכָלְךָ וְדַבָּר
וְדָם יַעֲבֹר-בְּךָ וְהָרַב אָבִיא עֲלֶיךָ:
אֲנִי יְהוָה דְּבַרְתִּי:

ו (ח) וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:
(ג) בֶּן-אָדָם שִׁים פָּנֶיךָ אֶל-
הָרִי יִשְׂרָאֵל וְהִנֵּבֵא אֵלֵיהֶם:
(ג) וְאָמַרְתָּ הָרִי יִשְׂרָאֵל שְׁמָעוּ

דבר

ה ר ג ו מ א ש כ נ ו י

שטעללט זייעסט; (טו) דוא
ווירסט צום שפאטטע אונד
צום האָהן, צור וואַרנונג אינד
צום שרעקבילדע ריענען, דען
פֿעלקערן, דיאדיך אומגעכען,
ווען איך אין צאָרן אונד וואוטה
מיט גריסטיגען ציכטיגונגען
יענע שטראפֿגעריכטע אן דיר
אויכאיבע, דיא איך איבער
דיך פֿערהענגט האַבע .
(טז) ענטזענדע איך נון ווידער
איך יענע טערטליכען פֿפֿילע
דעם הוננערס, דיא איך בע-
רייטס פֿערדערבליך וואַרען,
זאָ ווערדע איך, ווען איך זיא
יעטצט צו אייערעם פֿערדער-
בען זענדע, דען הונגער העפֿ-
טיגער וויטהען לאַססען, אונד
דען כראָדשטאָב נאָנץ צער-
ברעכען. (יז) הוננערסנאָטה
אונד רייסענדע טהיערע ווילל
איך אונטער איך שיקקען,
דיא דיך קינדערלאָז מאַכען
ווערדען, פעסט אונד מאָרד
זאָללען אין דיינער מיטטע ווי-
טהען, אונד אויך קריעג ווילל
איך איבער דיך בריינגען —
זאָ האַבע איך דער עוויגע עס
(זיבער דיק) בעשלאַססען.

ו (ח) דעם נויגען וואַרט וואַרד מיר, וויא פֿאַלנט: (ג) ע-דענוואָהן! ווענדע דיין אַנגעוויכט גע-
גאָר דיא בערגע ישראָל, אונד פראָפֿעציהע איבער ויא. (ג) דוא זאָללסט זאָגען: האַרעט,

איהר

ר ש י

(טו) וגדופה. בזיון: מוסר. ייסורין: ומשמה. חמכון: (טו) ורעב אוסף עליכם. הוא רעב
הפרוטה הנלה מן הכנים כך שמעתי: מטה לחם. משען לחם:

ב א ו ר

(טו) והיחה, כן דרך המקרא לדבר לנוכח ושלל לנכח נאמד (רד"ק). חרפה, לחרפה וכן נכולן.
מוסר ומשמה, מוסר שיוסרו הגוים בכך, ומשמה, שיממהו ברוב הרעה שאל אליך
(הנ"ל). (טו) אשר היו למשחית, ידוע כי הרעב היה פעמים רבים בארץ ישראל. ורעב
אוסף, כלומר עמה אם אשלא נכס חלי הרעב, לא יהיו כמלפניו, אכל יכאינו יומר נאשר
אוסף הרעב ואשכור מטה לחם.
ו (כ) הרי ישראל, ידוע כי ארץ ישראל ארץ הרים היא (ג) לאשקים, הוראות רבות

דבר-אדני יהוה כה-אמר אדני
 יהוה להרים ולגבעות לאפיקים
 ולגיאֹת הנני אני מביא עליכם
 חרב ואבדתי במזוֹתֵיכם:
 (ד) ונשמו מזבחֹותיכם ונשברו
 חמניכם והפלהי חלליכם
 לפני גלליכם: (ה) ונתתי את-
 פגרי בני ישראל לפני גלוייהם
 וזריתי את-עצמותיכם
 סביבות מזבחֹותיכם: (ו) בכל
 מושבותיכם הערים ההרבנה
 והבמות תישמנה למען יחרבו
 ויאשמו מזבחֹותיכם ונשברו
 ונשברו גלליכם ונגדעו
 חמניכם ונמחו מעשיכם: (ז) ונפל
 חלל בתוככם וידעהם כי-אני

איהר בערגע ישראלים! דאן
 ווארט דעם העררן, דעם
 אללמעכטיגען — זא האט עס
 פֿערהענגט דער הערר, דער
 אללמעכטיגע, איבער דיא
 בערגע, איבער דיא היגעל,
 איבער דיא פֿלורען אונד אי-
 בער דיא טהאלער: זעהעט!
 איך ברינגע איבער אייך דאן
 שווערדט, אינד פֿערניכטע
 אייערע (קפֿעט) האָהען;
 (ד) אייערע אלטאָרע ווערדען
 דאן פֿעראָדעט, אייערע זאָנ-
 גענווילן צערטרימערט ווער-
 דען, אונד אייערע ערשלאַגע-
 נען ווערדע איך פֿאַר אייערע
 געטצען הינווערפֿען; (ה) דיא
 לייכען דער קינדער ישראלים
 ווערדע איך פֿאַר איהרע געט-
 צען הינווערפֿען, אונד אייע-
 רע געכיינע ווערדע איך אום
 אייערע אלטאָרע הערום
 שטרייען. (ו) אין אללען איי-
 ערן וואָהנפלעטצען זאללען
 דיא שטערטע פֿערוויסטעט,
 אונד דיא (קפֿעט) האָהען

יהוה ולגיאיות קרי

פֿעראָדעט ווערדען; דאָמיט אייך אייערע אלטאָרע פֿעראָדעט אונד פֿערוויסטעט,
 אייערע געטצען צערטרימערט אונד פֿערטילגט, אייערע זאָנענווילען ניעדערגע-
 ריכסען, אונד אייערע ווערקע פֿערניכטעט ווערדען; (ז) דער ערשלאַגענען מעג-
 גע זאלל אונטער אייך דאָהינפֿאללען, דאָמיט איהר ערקעננעט, דאָס איך דער

עווי

ר ש י

ן (ג) ולגבעות. ל' רמה: ולגאיות. לשון גיא: (ד) חמניכם. מין כלמי ע"א העשין על
 הגנות לחמה: (ו) ויאשמו. יהיו נכרים באשמתם:

זכרו

ב א ו ר

למלך הזאח, ועל אשר, ואבדתי צמותיכם, מוסב על כולן נראה כי פה הוראתה כמו נחל,
 כנר ארץ כולה משקה מנחלים. (ד) חמניכם, כפירש"י הם מין כלמי ע"א העשין על הגנות
 לחמה וע"א שמעמידן בחמה קריון חמנים, וכפי' הראב"ע הם צמים עשויים להשחמות
 לשמש. (ו) למען, יגיד הסנה למה הנמית תישמנה, ואוכי תיגמתי לפי הכונה. מעשיכם,
 כמו מעשי ידכם. (ז) חלל, ע"ד כלל, (מכלל יופי).

והותרמי

יחזקאל ו

יהוה: (ח) והותרתי בהיות לכם פליטי חרב בגוים בהזרותיכם בארצות: (ט) וזכרו פליטיכם אותי בגוים אשר נשבו-שם אשר נשברתי את-לכם הזונה אשר-סר מעלי ואת עיניהם הזנות אחרי גלוליהם ונקטו בפניהם אל-הרעות אשר עשו לכל תועבתיהם: (י) וידעו כי- אני יהוה לא אל-חנם דברתי לעשות להם הרעה הזאת: (יא) כה-אמר אדני יהוה הכה בכסף ורקע ברגלך ואמר-אח

אל

חרגום אשכנזי יד עוויגע בין. (ח) ויאהל לאססע איך איינגע איכריג, דאמיט אייערע שוועררט-ענט-ראנגענען אונטער דען פעל-קערן זייען, ווען איך איך אין דיא לענדער צערשטרייע. (ט) דארט אונטער דען היידענ-פעלקערן, וואָ זיא געשאנגען זיין וועררען, זאללען דיזעע אייערע ענטראנגענען אן מיד דענקען, וויא איך געקרענקט ווארדע דורך איהר בוהלערי-שעס הערץ, דאָ אימטער פאן מיר וויך, אינד דורך איה-רע אויגען, דיא בוהלעריש אן איהרען געטצען הינגען (דקרט) זאלל איהנען פערנאלטען ווער-דען נאך איהרען כאָוען האַנד-לונגען אונד נאך איהרען גריי-עלטהאטען, דיא זיא בעגאַנ-גען. (י) דאָן ווערדען זיא ער-קעננען, דאָס איך דער עוויגע ניכט פערגעבליך געדראָהעט

האבע, דיזעעס אונגליק איבער זיא צו פערעהנגען. — (יא) זאָ שפריכט דער הערר, דער אללמעכטיגע: שלאנגע דיא הענדע צוזאמען, שטאַמעע מיט דעם פֿוסע, אונד רו פע

ר ש י

(ט) זכרו פליטיכם אותי. את חסדי ואת רחמי שהייתי מרחם עליהם בהעוותם לפני בארלם: אשר נשברתי את לבם הזינה. אשר נכנעתי אללם אע"פ שזינה לבם וסר מעלי הייתי מנקה מהם ע"י נביאי לשונ אלקי ואטיבן להם ולא אנו: ונקוטו בפניהם. מנחם חבדו עם ראיתי בוגדים ואתקוטטה (תהלים קי"ט) יתקוטטו על עלמם על אשר לא שמעו אלי. וי"ת וידנקון ואינון יהא חזן וכ"ת ה:אנקים דמדנקים ובכי ואנקה דמדנקן דמוני"ר בלע"ו: (יא) ורקע. עניינו יורה עליו מכה רגלו על הארץ ומרדד את הטיט והוא דרך אגל: ואמר את. נעקת יגון

ב א ו ר

(ח) והותרתי, ארץ לבם שארית ומחיה. לכם, פליטי מרצ בגוים. בהורוחיכם, לפי שהמקור צמות השם ינול ביו"ד הרבני כמו השם, וכן בננומך גנך (לקמן ט"ז ל"א), (הכ"ל). (ט) אשר נשברתי, יתכן כי הוא כדעת הר"ק בנפעל, ע"ד ויתעלב אל לבו (בראשית ו' ו'), וזלת את נמקיס מן, כמו נלאתי את העיר (שמות ט' כ"ט) שהוא כמו מן העיר; וא"כ פירוש הפסוק כזה: זכרו פליטיכם אותי בגוים אשר נשבו שם, ומה יזכרו? יזכרו איך נשברתי ונכעסתי מלכם הזינה ונו', ומעיניהם אשר הן זונות אחרי ונו'. ונקטו, לפי הנראה הוא מהכפולים וכמוהו מלאנו בתלמוד על שנת למקטן (ב"מ דף ס"א), והשם ממנו קטטה, ואנכי חרגמתי לפי הכונה. (יא) ורקע, כשמכה אדם ברגל על הארץ כאלו רוקע ושוטט הארץ תחתיו (רד"ק). אח, קריאה

אֵל כָּל-תּוֹעֵבוֹת רְעוֹת בַּיִת
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בַּחֲרַב בָּרַעַב
 וּבַדְּבַר יִפְלוּ: (יג) הַרְחֹק בַּדְּבַר
 יָמוּת וְהִקְרוֹכ בַּחֲרַב יִפּוּל
 וְהַנְּשָׂאָר וְהַנְּצוּר בָּרַעַב יָמוּת
 וְכִלְיֹתַי חֲמֹתַי בָּם: (יד) וַיִּדְעַתֶּם
 כִּי-אֲנִי יְהוָה בַּהֲיוֹת חֲלִיָּהֶם
 בְּחֹךְ גְּלוּלֵיהֶם סְבִיבוֹת
 מִזְבַּחֹתֵיהֶם אֵל כָּל-גְּבֻעָה רָמָה
 בְּכָל אֲרָצֵי הַהָרִים וְתַחַת כָּל-
 עֵץ רַעֲנָן וְתַחַת כָּל-אֵלֶּה עֲבָתָה
 מִקּוֹם אֲשֶׁר נִתְּנוּ-שֵׁם רֵיחַ נִיחַח
 לְכָל גְּלוּלֵיהֶם: (טו) וְנָטִיתִי אֶת-
 יָדִי עֲלֵיהֶם וְנָתַתִּי אֶת-הָאָרֶץ
 שְׂמָמָה וּמִשְׁמָה מִמְּדַבֵּר דְּבַלְתָּהּ
 בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיהֶם וַיִּדְעוּ כִּי-אֲנִי
 יְהוָה:

פ"ו וועהע איבער דיא אכשוי
 ליכען גרייעלטהאטען דעם הוי
 זעם ישראל, אום דערענט
 וויללען דיא אין קריעג, אין הויג
 גערסנאטה אונד אין דער
 פעסט הינגער אפֿט ווערדען.
 (יג) דער ענטערנטע ווירד
 שטערבן אין דער פעסט, דער
 נאהע ווירד פאללען דורך דאן
 שווערסט, דער נאך פערשאנט
 געכליעכענע בעלאגערטע
 אבער זאלל פאר הונגער אומ-
 קאממען. — זא ווילל איך מיי-
 נען גאנצען גרים איבער זיא
 אויסשיטטען. (יד) דאן ווער-
 דען זיא ערקעננען, דאס איך
 דער עוויגע בין, ווען איהרע
 ערשלאגענען אונטער איהרען
 געטצען אום איהרע אלטארע
 הערום ליעגען ווערדען, אויף
 יעדעם ערהאבענען היגעל,
 אויף אללען בערנשפיטצען,
 אונטער יעדעם גרינען כוימע,
 אונטער יעדער דיכטבעלויב-
 טען אייכע אונד אן יעדעם
 ארטע, ווא זיא איהרען
 געטצען אנגענעהמען דופט

אויפשמיינען ליעסען. (יד) איך ווענדע מיינע מצט נעגען זיא, אונד לאססע דאן לאנד
 אין אללען איהרען וואהנפלעטצען אדער אונד פערווילדעטער ווערדען אלס דיא
 וויסטע צו דבלה, דאמיט זיא ערקעננען, דאס איך דער עוויגע בין.

ר ש י

יגון ואוי: (יב) והנזור. הנאסף אל העיר וילירו עליו: וכליתי חמתי. אשלים כל חירוני
 וחכמי ברעמ': (יג) אלה. פלנולין בלע"ז: ענתה. ל' עץ ענית (לקמן כ') שענפיו מרובין:
 (יד) שממה. מאין יושב: ומשמה. תמהון שיתמהו עליה רואיה:

ב א ו ר

קריאה ללער, אשר, אשר בעונש תועבות, במרב נרעב ובדבר יפלו, (הנ"ל). (יב) והנשאר,
 יבאר מי הוא הנשאר. והנצור, הוא הנלסף על העיר וילירו עליו, (וש"י). (יג) עכנה,
 מלשון עץ עבות (לקמן כ' כ"ח) אילן שענפיו מרובין, וע"כ יאחזו זה בזה, מלשון ויעבתה
 (מיכה ז' ג') ונא בדגש התי"ו לנקנה כמו מן אדום אדמה בדגש המ"ס. מקום, כמו במקום.
 (יד) ממדבר דבלתה, מ"ס ממדבר היא היתרון (קאמפארטיף), כלומר יותר ממדבר
 דבלתה, וימכן שהיה זה מדבר גורף ידוע צימים ההם בשם זה.